

О. Саварин переобрана головою КУК в Едмонтоні

На Загальних зборах Едмонтонського Відділу КУК Олю Саварин перевиборили головою ще на один рік. Збори відбулися у вівторок, 29 квітня о. г. р. у Платовому Домі, о. г. 7:15 вечора. Збори відкрила, вітаючи присутніх, голова Оля Саварин. На президентські посади присутні вибирали Ореста Котишина, а на секретаря Марусю Пастушенко. До порядку нарад, який приготувала голова, не було заваг, тож його прийняли без змін. З черги присутні прийняли протокол з міжнорічних загальних зборів, який відчитав Степан Романюк, а тоді стали слухати звітів уступаючої управи.

Звітупвали секретар Володимир Марич, скарбник д-р Павло Кіт і голова Оля Саварин. Всі вони мали письмові звіти. По короткій дискусії над звітами голова Контрольної комісії Володимир Вагнюк заявив, що контролює книгу секретаря і скарбника не виказала нічого некоректного, а навпаки, знайшла все в порядку, і поставив внесок на улічення уступаючій управі абсолютний, що присутні її зробили. Від Номінаційної комісії звітував Юрій Стебельський, і на його внесок, присутні вибрали управу на наступний 1997/98 рік у такому складі: Оля Саварин — голова, Степан Романюк — перший заступник, Орест Котисин — другий заступник, Володимир Марич — секретар, д-р Павло Кіт — скарбник, і Контрольну Комісію в складі: д-р Богдан Кіліт, Михайло Дмишко і Оксана Ковач.

Після зборів Відділу, відбулися коротенькі збори харитативного товариства Відділу КУК, які керували Стас Кожик, як голова і Михайло Блавацький, як секретар. Це Товариство якраз готується до касина, що має бути десь під кінець року. Відділ КУК перебривав ту саму управу для Товариства, що була минулого року, під проводом С. Кобилки і М. Блавацького.

Чи можемо...

(Закінчення зі стор. 1)

проходить його відновлення, а з тим зв'язані різні проблеми. Саме ці проблеми привели до нас В. Баранецького, Ярославла Кришталюка, заступника голови Дирекції, і Володимира Назаревича, голову Комітету придбання фондів, тому, що журба за дашу долю будинку стоїть у них постійно тепер на першому місці.

УІА переходить повну віднову.

Відновлення цієї «палати», що є однією із визначених історичних пам'яток Нью Йорку, це тепер повним ходом, але застосує мало невідомі методи, окрім Дирекції з'ясувати собі усі труднощі такої відновки, а передусім її кошти.

Знаємо добре за практичності життя, що кожна перебудова чи будова звичайно коштує більше, як первісно передбачувалося, а в випадку такого історичного будинку це ще більш актуальне. Ускладнює справу також дуже точна перевірка кожної частини відновки, яку переводить Міська комісія охорони пам'яток будинків і до якої треба доповідати кожну, навіть найменшу, зміну, чи поправку.

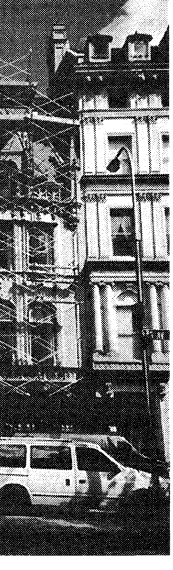
Чи знаєте, що в будинку є 95 вікон і кожне треба тепер навести? — гдає Ю. Кришталюк в нашій розмові.

Вам відомо, що про-роблено багато напра-в і відновлень за останніх декілька років, але багато ще залишилося до виконання, і це вже другий цикл напра-в, що чекають здійснення. А в часі нашої грошевої кризи ми мусимо звертатися до нашої громади із гарячим апелем допомогти своїми датками до викінчення цих напра-в, — визнає В. Баранецький. — Коби лише наша громада в Нью Йорку зрозуміла, який це престиж мати таку палату на розі 5-ої авеню!

І тут ми після тих заваг спільно розглядаємо великі можливості такого приміщення УІА у спілкуванні з неукраїніями, у влаштуванні імпрез призначених так для нашої, як і американської публіки, у можливостях публічних чи культурних зустрічей із тими, яких прихильність для нас хочемо здобути.

В. Назаревич, який був головою Дирекції в роках 1984-90, гдає ті часи, а передусім позитивне роз-в'язання проблеми податків та повне звільнення із них, яке можливо завдячується прихильності до українців посадики Нью Йорку Едварда Кача. Зна-

ючи давні часи, ми пригадали добрим і теплим словом основника УІА в 1948 році Володимира Джуса, який в 1955 році за порадою своїх українських співробітників за-купив для української громади Нью Йорку такий престижний будинок в центрі метрополітичного світу. Яка це була радість і яка гордість для всіх, що зіб-ралися вперше у вересні того ж року в новому українському будинку. Від того часу він став осеред-

УІА переходить повну віднову.

ком культурного життя, місцем соток виставок, імпрез, політичних і мистецьких зібрань.

На жаль, ентузіазм і ме-неат того будинку В. Джус помер у 1964 році і від того часу УІА завів Дирекція із громадяни-ми, яким усім лежить на серці втримання і дола цієї української палати. Треба справді подивляти їхній ентузіазм і їхню завязі-сть у завідуванні таким поважним об'єктом та ще коли приходиться брати відповідальність за великі матеріальні ускладне-ння. І тепер, коли наші гості з Дирекції вказують на те, що саме утримання цього дому коштує 200,000 дол. річно, а потрібні на-прямки ідуть в тисячі і тисячі доларів, ми спільно в редакції «Свободи» за-становаємося над тим, чому так скромний ентузіазм до УІА серед того покоління українських по-селенців, що сьогодні сто-ять на вершинах своїх сіл та матеріальних можли-востей, а вже так вросли в американське життя, що добре розуміють потре-бу візрнелого репрезента-ції та престижів нашої неї мисії.

При тому стверджуємо спільно, що в УІА відбу-вається постійно ряд імпрез, культурного і перек-дусім допомогти своїми датками до викінчення цих напра-в, — визнає В. Баранецький. — Коби лише наша громада в Нью Йорку зрозуміла, який це престиж мати таку палату на розі 5-ої авеню!

І тут ми після тих заваг спільно розглядаємо великі можливості такого приміщення УІА у спілкуванні з неукраїніями, у влаштуванні імпрез призначених так для нашої, як і американської публіки, у можливостях публічних чи культурних зустрічей із тими, яких прихильність для нас хочемо здобути.

В. Назаревич, який був головою Дирекції в роках 1984-90, гдає ті часи, а передусім позитивне роз-в'язання проблеми податків та повне звільнення із них, яке можливо завдячується прихильності до українців посадики Нью Йорку Едварда Кача. Зна-

Свято Матері в парафії у Дженкінсвілі

У травні, коли мати-природа виражає свою до-но Землю в пишному убранні весняних квітів у дорогу життя, праї й ра-дості, люди висловлюють подяку материнській самопожертві і відзначають День Матері.

Мати... Матуся... Невістка... Усе найрідніше, найдорожче, найкраще улюблено в себе це лю-дишки сонцяє слово. З іменем матері в нас асо-ціюється все добре, щире, людське. Це той дужий птах, який розкрив на крила, дав життя. Це лю-дина, перед якою ми будемо завжди в боргу.

День Матері... Цього дня парафії церкви св. Архистратига Михаїла з піднесеним настроєм по-спішали до церкви, щоб послухати Слово Боже з уст свого улюбленого священика — о. Олега Жовніровича. Ласкаве весняне сонечко осяяло церкву своїм яскравим промінням, весело щебетали навкруг пташки, посилаючи людям своє ви-тання, а хлопці дарували квіти, схиляючись у по-шани перед кожною жіно-кою-матір'ю. А у церкві, святково прибраній ніж-ними квітами, лунало Слово Боже. Отець Олег зібрав навколо себе свою пошту, щоб звернути погляд християн до Бога, до Матері Божої, просячи заступництва і допомоги.

Він сказав, що для ук-раїнців Свято Матері — це є потрібне свято Мате-

рі Божої, бо саме в цей час Пречиста Діва Марія благословила у хресну путь свого Сина-Спаси-теля людства, матері Ук-раїни, матері кожного з нас.

Сьогодні свято весняно-чисте, його святкує ми ароматно, для нас цей день — потрібне свято, бо в трьох особах вітаєм матір.

Першою славимо Матір Божу, Просим у неї ми дину соку, Щоб друга мати таки встояла — Україна — мати щоб не пропала.

А третя мати — мама рідненка, Що нас зродила на світ блєнський, Для всіх матусь ми просимо сил, Щоб їй багато нам літ прожили.

«Мати, — продовжу-вав о. Жовнірович, — це єдина істота, який Богом дано відчувати радість жи-ття, що народжується. Ма-ти... Це слово означає лю-бов. Безмежну, велику, людську любов. І сьогодні ми молимося, зосимо руки високо в небо, до Пречистої Діви Марії, ви-словлюємо заціпеність, ви-являємо нашу дитинну лю-бов нашої рідни, сль-ни, земній мамі, що дала

нам життя, нас виховува-ла, огорнула своєю шир-ною любов'ю...»

...У церкві лунало Слово Боже, сказане від глибокої душі, від широ-кого серця, від щирої лю-бові матері до дитини. Парафії затамували по-дих, в очах блиснули слези радості й смутку, від-чепили оточені за його муд-рості і теплі слова вітання, от-чепили, до якого вони за-вжди приходять, щоб по-литися своїми надбалими-ми турботами чи радістю, який так старіється, щоб і дорослі, і діти вихили в життя з божими засада-ми в серці та не потонули в збайдужілому середови-щі.

А після Служби Бо-жої по всім Михайлівсь-ким парафіям ширі слова ди-тячий побажань своїм ма-тусям і пісні, присвяче-ні їм:

Яснота нездоланна! О, мамі рідненка! Пресвяті твої слівці, Пім і труд, сль і сміх, Руки ласкаві цілує...

...Свята таємність народження навіки збли-

зила їх — дитину і матір, дах половини одного вели-кого серця, дві різні, однак такі однакові долі...

І немає нічого сильнішого на землі від ріднинної лю-бові матері до дитини. Немає нічого прекрасні-шого, лагіднішого за ча-рнів мамині очі, за її милі надружені руки і нехо-лодне в любові серце... «... продовжати викладач з України Вікторія Поно-маренко. Завершила кон-церт пісня «Мамина черешня», виконана ди-ригентом церковного хору Нестором Кизимшином:

Мамі, мамі! Вічна і кохана, Ти пробач, щоб був я неухажний, Знаю, ти молилася за мене, Дні і ночі, сива моя нене.

По завершенні кон-церту о. О. Жовнірович подякував учасникам та ор-ганізаторів концерту Ле-сі Петрик, і ще раз низько поклонився усім матерям, співаючи «Многая літа».

Присутній гість.

Корифеєві...

(Закінчення зі стор. 2)

Разом із п'яністном ми почули сповнене краси й граїт ліричне сопрано Ле-сі Грабової, недавньої гра-дуантки Львівської кон-серваторії. Її інтерпрета-ція Лисенківської обрїрки «Дошк» дихала свіжіс-тю, а «Садок вишне-вий» (Шевченка) пред-ставлено мов звукову бу-кличку картину. Форте-піанові «рамки» до цієї картини відповідали задумом великого Поета-пей-зажиста. Співачка мала теж повний успіх у арії Пани в романтичній о-пері-хвилі п. з. «Нюк-тюри».

Ітак як імпреза пред-ставила уривки-хвилічки із життя, сповненого на-ціональним мистецтвом і боротьбою за нього, Фі-нальний настроєвий об-ряд-поклін корифеєв зайдисили всі виконавці, засвітвши в молитовній мовчанні свчку білої його

портрета, мов вічний во-гонь у його пам'яті. В цьому дійстві брали участь сини Тараса Біленка — Павло, підліток — це одне покоління у пошани співця народу. Публіки було чимало, у тому чис-лі керівники УМінституту — п'яністник-педагог Ві-ктор Каранович і Таїса Богданська.

Туди ввійдуть ви-явлення невідомої полі-тичної ситуації за часів М. Лисенка та перший до-кладний каталог його творів.

На цьому вечорі му-зикознавець Т. Філенко виступив теж як натх-ненний п'яніст. Прозвучала справді мужньо історич-на «Гей, не дивуйтеся, добрі люди!» (виконана з рідкіс-ним успіхом це в Празі самим композитором). Філенко теж представив Другу расію, — чи не найбільш репрезентатив-ний фортепіанний твір Лисенка, — яка поєднує національний колорит із віртуозною формою.

Наперекір нелегкій долі, з 1920-их років ім'я Михайла Лисенка скра-є історії, кілька десяти-літь музичних енциклопедій та біографічних словників різних країн, включно із ліберальною Францією, у Франції композитора Ж. Масне, французів, ніколи не переслідувала поліція Парижу, і ні він, ні його шанувальники не мусіли чекати понад чверть сто-ліття на постановку його найкращої опери. Інакше було з українцем Лисен-ком в Україні під росій-ською окупацією. Та ви-значення прийшло і до Лисенка. Його заслугами оз-доблені свої та чужі до-відники, а лисенківська музика була й буде кра-сною нашої національної культури.

Р. ДУРЗО ВИСТУПІТЬ В РАДІО

Нюарк, Н. Дж. — Роберт Дурзо, п'яніст, колишній учень Даріо Горгініс-кого Каранович в Українсь-кому Музичному Інституті Америки, де він отримав диплом з відзначенням, виступить в середу, 4-го червня о 7-й год. вечора в радіопрограмі WFLN на хвилі 95.7 FM. У програ-мі — твори Ліста і Раве-ля.

ВЕЧОРОМ У НЕДІЛЮ, 1-ГО ЧЕРВНЯ, у Нью Йорку

в залі Радіо стіс мюзік фолд відбувся 51-ий з черги щорічний церемоніальний вручення нагород «Тоні» за найкращі постановки театральних спектаклів. За найкращий музичний спектакль нагороду здобула вистава «Титанік», а в категорії перепостановки найкращого музич-ного спектаклю нагороду здобула вистава «Чикаго». Нагороду найкращої театральної вистави отримала п'єса Алфреда Угріса «Отання ніч у Баллігу», а у ка-тегорії театральної перепостановки п'єси Ісена «Ля-льчин дім». Найкращим актором сцени обрано Кристо-фера Пламмера за гру у п'єсі «Варпінор», а нагороду найкращої акторки здобула Дженет МекТір за роллю Нори Гелмер у п'єсі «Ляльчин дім».

Помімоля за наших друзів ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства

Впрел. о. декан Петро Огірко відслужить Заупокійну Свату Літургію в п'ятницю, 13-го червня 1997 року, о год. 9-й ранку, в УЦКРЦі Покрови Преподобної Богородиці, в Озон Парку, Н.М., за блаженної пам'яті:

- Тараса Дубака
- Дмитра Пауляшия
- д-ра Романа Миколаєвича
- д-ра Романа Мороза
- проф. Михайла і Марію Овчинників
- д-ра Богдана Олексичевича
- д-ра Євгена Омельського
- Анну і Емануїла Прутулу
- Юліану Ратич
- д-ра Олександра Рейнарвича
- проф. Павла Сиротюка
- Даріо Скіру
- д-ра Антона Слижа
- інж. Петра Твердохліба
- інж. Ярославла Ткача
- Левка Чайківського
- д-ра прав Юрія Юришиана

Всіх Вп. жертводавців ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів. Помімоля в часі відправи Заупокійної Богородиці, щоб поспадатися з нами в по-ході молитов до Всевисьного за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ! ГОЛОВНА ЕКЗКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

У понеділок 2-го червня 1997 р. відійшов у вічність наш наддорожчий — МУЖ, ТАТО, ШВАГЕР, ВУМКО, ІДІДУСЬ

бл. п. ВАСИЛЬ ЯВДОШИН

нар. 1-го березня 1910 р. в Бенківці, Рогатин, Україна.

ПОХОРОН відбувається в середу 4-го червня о год. 9-й ранку з української католицької церкви св. Юра в Нью Йорку, а після на українській православній цвинтарі св. Ан-дрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

- Залишив у глибокому смутку: дружини — Ольгу сина — ВОЛОДИМИРА з дружиною СЕОФІЮ швагрову — ЛЮБОВ ІВАНУ з дочкою ОКСАНОЮ КІКЕНУ з мужем SEAMUS анулі — МИРОСЛАВА — МЕЛАНІЮ — АДРИАНУ — МАРКА та ближню родину в Україні.

Подарунки Івана Карача

З початку року будів-ничий Іван Карач вислав в Україну вже понад 40 па-чок з одягом в дарунок землякам, які потребу-ють допомоги. Шле пакки чин переважає в селі Ко-смирин і Сінкиа Буцаць-кого району на Тернопіль-щині, бо сам походить з Космирини, але адресує їх не рідні, а тим людям, про яких сповідаються з цих сіл, як про найбідні-ших.

До Америки І. Карач приїхав у 1949 році, тре-тину століття складав ав-томобілі на конвейєрі, те-пер займається будівельною справою. Він один із за-сновників української свєтангельської церкви в Юніон, Н. Дж. У добро-чинній діяльності І. Ка-рача підтримують його

І. Карач

дружина Ольга й сини Во-лодимир та Славко з ро-диними.

Лев Хмельковський

ОЗБРОЕНА ПОПУТНИМ ВІТРОМ і легендою Аме-лі Ергарт, 46-річна комерсантка з Техасу успішно за-кінчила свій лет доктуру світу і приземлилася на між-народному летовищі в Окленді у Каліфорнії в середу, 28-го травня, в 9-й годі ранку 24 хвилини ранку, на 20 хви-лин раніше, як було передбачено. Летун Лінда Фінч за-кінчила свою 26,000-мильову та 10-тижневу подорож слідом А. Ергарт у такому ж відреставрованому дво-моторному літаку Локвід Електра з 1935 року, як і до-помогою модерної техніки, котрої не мала її поперед-ники тому 60 років і підкреслила, що з допомогою ін-ших її життям вона сповнилася. А. Ергарт і її навіга-тор Фредрик Нунан пропали над Тихим океаном без-слідно, коли вона хотіла стати першим летуном, що об-летіла доктуру світу. Лі. Фінч є другою з черги жін-кою, котрої успішно довершила цю справу, першою бо-ла Джералдін Мок у 1964 році в одномоторному літа-ку Сесна.

